

mand fra. Jeg vil overfor den højtærede Minister sige, at han kan spare al Diskussion i Fremtiden, lige saa vel som jeg skal spare den overfor ham angaaende dette Spørgsmaal. Jeg agter ikke at lade mig kujonere. Jeg er ikke sat ind paa Rigsdagen for at lade mig kujonere af en Minister, selv om han optræder nok saa stor.

I Bemærkningerne til det Lovforslag, der fremkom i 1908, staar der disse Ord: „Som foran berørt, er der ved Foranstaltning af Generaldirektionen for Statsbanerne foruden de ovenfor omhandlede Planer til Omordning af Banegaardsforholdene i Aarhus udarbejdet flere andre Projekter hertil“, og saa føjes der til: „Af disse frembyder et, gaaende ud paa Flytning af Personbanegaarden til Aarhus Mølleeng og Bevarelse af Godsbanegaarden paa den ældre Stations Plads, ikke nævneværdige Fordele og skal derfor her ikke nærmere omtales“. Dette er en Beretning, som jeg gaar ud fra, Generaldirektionen har givet det daværende Ministerium, og den daværende Minister og hans Ministerium har været kulante nok til at lade den følge med Lovforslaget. Nu siger den højtærede Minister: Det Lovforslag, som foreligger her, er ikke Generaldirektionens, men det er mit, og jeg gaar ud fra, at den højtærede Minister mener det samme om de Bemærkninger, som ledsager Lovforslaget. Men hertil vil jeg svare, at disse Bemærkninger i ikke ringe Grad er Kopi af de tidligere, og den højtærede Minister kan derfor ikke saadan uden videre tilegne sig Æren derfor, han faar lade noget af dem staa som Kopistarbejde. Man har ganske vist udeladt det anførte, og det er jo muligt, at den højtærede Minister vil sige: Jeg har slet ikke villet bygge paa Sagkundskaben, paa Generaldirektionens Beretning, Lovforslaget skal staa som mit eget, og saa vil jeg komme til Rigsdagen med det og sige: Nu skal I vedtage det. Men der er, som sagt, en Forskel mellem Lovforslaget af 1908—09 og det nu foreliggende, og jeg har tilladt mig som Medlem af dette Ting at sige: Lad os faa den klareret, lad os se, hvorledes det hænger sammen dermed. Var det ganske vildledende, hvad Generaldirektionen den Gang fremførte, og hvad Ministeren den Gang byggede sit Lovforslag paa, saa maa vi have Besked paa det. Naar den højtærede Minister siger: Det andet duer ikke, nu fremlægger jeg et Lovforslag, som ikke er Generaldirektionens, men som er mit, og naar dette vil det stik modsatte af det forrige, har vi Grund til at spørge i dette Ting:

Hvad er det, man fremkommer med som oplysende for os, som noget, vi kan bygge paa? Det er altsaa det, man byder os menige Medlemmer i dette Ting; det, siger man, kan I bygge paa. Naar man i 1908—09 siger, at Lovforslaget var bygget paa Sagkundskaben, men i 1914, altsaa 4—5 Aar efter, at det ikke var bygget paa Sagkundskaben, paa Generaldirektionen, saa er det ikke for tidligt at spørge, om vi maa faa lidt nærmere Besked.

Den Gang den nuværende Minister traadte til, lagde jeg vel Mærke til, at det fra visse Sider blev fremhævet, at her havde man endelig fundet en Mand, der nok skulde sætte Generaldirektionen Stolen for Døren. I de 20 Aar, jeg har været Rigsdagsmand, har jeg med Opmærksomhed fulgt de forskellige Trafikministers Stilling overfor Generaldirektionen, og jeg har ogsaa fra første Færd med Opmærksomhed fulgt den nuværende Trafikministers Stilling overfor Generaldirektionen og tænkt, at dersom det virkelig var en saadan Fremtoning, var han værd at lægge Mærke til. Men hvad jeg til Dato har set, har ikke virket overbevisende paa mig. Og naar nu den højtærede Minister kommer med et Lovforslag og siger: Dette er ikke Generaldirektionens, det er mit, og naar dette Lovforslag staar i en skærende Kontrast til det Lovforslag, som byggede paa det, man tidligere kaldte Sagkundskab, har jeg Grund til at bede om at faa lidt nærmere Besked. Den højtærede Minister kan tage overlegent paa denne Sag, det skal jeg ikke sige noget til, men jeg vil haabe, at dette høje Ting tager saa haandfast paa den, at det forlanger at faa at vide, om det er Sagkundskaben, der bygges paa, eller om den højtærede Minister staar hævet over Sagkundskaben, naar han nu kommer og siger til os: Det andet Lovforslag duede ikke, her har I noget, der duer. Som jeg sagde før, vilde det, dersom det Lovforslag, som den højtærede Minister nu fremsætter som sit, er rigtigt, have været galt, om vi havde vedtaget Lovforslaget af 1908—09, der hvilede paa et andet Grundlag, og saa maatte vi have gjort det om nu. Derfor henstiller jeg endnu en Gang til det eventuelle Udvalg, at vi ikke lader os forblinde af en Ministers Overlegenhed, men at vi undersøger Sagen nøje, ikke alene for Aarhus Bys og Landets Skyld og for det finansielle Spørgsmaals Skyld, men ogsaa for Rigsdagens Værdigheds Skyld. En Minister, som staar i Dag, kan i Morgen være faldet — det har man set før, det har